

CRIM DESORGANITZAT

Una de les màximes que vaig aprendre a Can Tonet —si no la primera, sí la més important— és que sense diners, un no va enlloc. Tret que siguis un monjo budista del Nepal, un hippy fonamentalista o un pobre vocacional, si has de triar entre tenir pasta i no tenir-ne, sempre és millor la primera opció.

És per aquesta raó que el meu primer contacte amb el mercat laboral va ser tan precoç. Quan tenia tretze anys, juntament amb l'Abdul i el Chirigota, vaig ser reclutat pel Puta per dur a terme el robatori del segle a canvi de dues mil pessetes —l'equivalent a dotze euros actuals—.

La cosa va anar així:

Hilaturas Llobregasa, l'empresa tèxtil on treballava el cunyat del Puta, acabava de fer fallida. Segons va transcendir, els treballadors anirien al carrer sense rebre cap compensació pecuniària. Reunits en assemblea i davant la possibilitat que les autoritats s'apropriessin de la maquinària de la fàbrica per subhastar-la i així fer front als deutes que l'empresa tenia amb els distribuïdors en comptes de pagar les nòmines endarrerides, els trenta-cinc currants de Llobregasa van decidir que s'endurien la maquinària d'estranguis amb la intenció de revendre-la i repartir-se els guanys equitativament.

Per dur a terme el cop, els treballadors de les filatures necessitaven un especialista, algú capaç de reunir un equip petit però competent que fes la feina bruta. I l'escollit, a proposta del seu

cunyat, que era un dels delegats sindicals de l'empresa, va ser el Puta.

El Puta vivia a Can Tonet d'Arriba i tenia una furgoneta.

Al barri, ser propietari d'una Mercedes MB100 et donava un estatus; encara que el vehicle fos de tercera mà i hagués fet l'equivalent a setze voltes al món; encara que, en un rampell d'originalitat fallera, el Puta l'hagués pintat de negre amb una franja vermella a banda i banda copiant de manera absolutament matussera l'estil de la furgoneta de l'Equipo A.

Aquell paio sentia un amor irracional per la Mercedes. «¡Esto es una furgoneta!», deia sempre el Puta amb un escuradents que li penjava del llavi, «¡Tecnología alemana punta!». I com si ningú no l'hagués entès, ho repetia però mastegant molt les síl·labes: «TEC-NO-LO-GÍ-A-A-LE-MA-NA-PUN-TA». Gràcies a una tècnica depuradíssima, podia dir qualsevol cosa sense que li caigués l'escuradents que duia enganxat al llavi.

El Puta era un home d'uns cinquanta anys més aviat baix, grenyut, amb un bigoti negre i poblat, i una panxa que semblava que s'hagués empassat una pilota Nivea. Tenia els braços curtíssims, com de T-Rex. Pel color de l'escuradents —ocre tirant a marronós—, sempre semblava que fes uns quants mesos que portava el mateix. O uns quants anys. De fet, al barri, per dir que una cosa era molt bruta s'utilitzava l'expressió «tiene más mierda que el palillo del Puta».

—¡Tú, puta! —em va dir mentre m'estava tot sol en un banc de la plaça—. ¿Dónde está ese amigo tuyo? El de la cabeza chica.

—¿El Silver?

—No, el otro. El pequeño.

—No sé.

—¿Cuánto mides?

—Metro sesenta y cuatro —acabàvem de fer la revisió mèdica escolar.

—Bueno, está bien. ¿Quieres ganarte dos mil pelas?

—Sí.

—Así me gusta, puta. Tu no serás de los que se van de la mui, ¿no?

—No.

—Vale. Porque los que largan, ya sabes dónde tienen que ir a recogerla, ¿verdad, puta?

El pla era que l'endemà a les nou del vespre, el Puta em passaria a buscar amb la furgoneta per la plaça del Centre. Després, aniríem a recollir el Chirigota, un cambrer a l'atur de dinou anys amb un tupè impossible i veu de pito que tenia dues filles i que, tot i ser curtíssim de vista, es negava a dur ulleres. Al cap de dos minuts, el Puta, el Chirigota i jo passaríem a buscar a l'Abdul, un moro elegantíssim d'uns quaranta anys que parlava quatre idiomes, que, segons ell, havia nascut a Tànger en el si d'una família benestant, que no tenia cap ocupació coneguda i que practicava una branca de l'islamisme molt poc ortodoxa que li permetia beure alcohol i menjar determinats productes derivats del porc, sempre que el porc en qüestió s'hagués alimentat d'aglans.

Com que l'Abdul no apareixia ens vam haver d'esperar. Després d'uns vint minuts que es van fer llarguíssims, el Puta, empipat, va baixar de la furgoneta, va trucar a l'interfon i va pujar a casa l'Abdul.

El moro —això ho vam saber més tard— estava celebrant el ramadà. Això volia dir que no havia menjat en tot el dia i que estava esperant que es fes fosc per ingerir alguna cosa. A més a més, segons la peculiar branca de l'islamisme que professava l'Abdul, el ramadà no era compatible amb un robatori si el furt en qüestió es duia a terme a plena llum del dia.

El nostre home es negava a sortir de casa sense haver sopat i va dir al Puta que no venia de mitja hora, que teníem tota la nit per endavant. Aquesta actitud tan poc participativa encara va fer emprenyar més el Puta, que després d'un quart d'hora

de negociacions estèrils, va entrar a la furgoneta proferint uns insults gravíssims contra la fe islàmica que no reproduiré per respecte però, sobretot, per por de guanyar-me una fàtua.

Cinquanta minuts més tard de l'hora acordada, aquell fill de Mahoma entrava a la furgoneta amb l'última cullerada de cus-cús baixant-li per l'esòfag. «Qui mierda di tanta prisada, Puta. ¿No respeta la religión di otro, o qui passa aquí?»

I aquesta va ser la primera i última intervenció de l'Abdul abans d'abocar tot el sopar sobre el quadre de comandaments de la Mercedes MB100 de l'Equipo A.

La segona part del pla, el pla en si —segons ens havia avançat el Puta mentre esperàvem l'home que li havia de trallar a la furgoneta—, consistia a entrar furtivament a Hilaturas Llobregasa a través de la finestra d'un lavabo situat a la part posterior de la nau. A la tarda, abans de sortir, un treballador l'hauria deixat oberta amb aquesta finalitat. La finestra era tan petita que només hi podia entrar un nano amb el cap petit; és a dir, un servidor. A més, tenia un parell de barrots i, com que era a uns tres metres sobre el nivell del carrer, perquè jo hi pogués arribar, el Chirigota s'havia d'enfilat a les espatlles de l'Abdul i jo a les del Chirigota. La precisió amb què estava dissenyat el pla contrastava amb el fet totalment incomprensible de no haver dut una escala extensible —molt més pràctica i segura que fer un pilar de tres—. Quan vaig comentar el detall, el Puta em va recomanar que callés: «¡Achantala mui, puta!», va dir.

Un cop a dins, l'infiltrat —jo mateix, com ja he dit— havia d'anar corrents cap a l'alarma, desconnectar-la i obrir la porta de l'hangar 1, per on estava previst que entrés un grup d'uns vint treballadors d'Hilaturas amb tres camions grans i accedis-sin a les primeres màquines.

Això és el que havia de passar, i així és com va anar realment la cosa:

Un cop ja érem tots quatre a la furgoneta i després que l'Abdul vomités el sopar encara calent sobre el quadre de comandaments de la Mercedes, el Puta es va posar a conduir tan a tota hòstia que en deu minuts ens vam plantar a la part posterior de la nau d'Hilaturas. Arribàvem una hora i vint minuts tard a la cita. Malament.

Com que el moro encara estava marejat i dèbil, el Chirigota, que era prim com un DIN A4 de perfil, va haver de fer de base. L'Abdul es va enfilem a sobre el Chirigota, jo em vaig enfilem per sobre de tots dos com un tití esperitat i, sense gaire esforç, vaig passar per entremig d'uns barrots que em van semblar decebedorament massa separats. Aleshores, vaig acabar d'obrir la finestra i vaig saltar a dins del lavabo amb tan mala baba que vaig ficar el peu esquerre dins de la tassa del vàter. Afortunadament, vaig poder esmorteir l'impacte agafant-me al dipòsit; el dipòsit, però, va cedir i es va vessar a terra part considerable del contingut.

El més difícil ja estava fet.

En aquell moment, el primer que em va passar pel cap va ser un gran cartell lluminós que deia: «Dues mil peles, nano!». Ara només calia sortir del lavabo, girar a mà dreta i seguir recte fins a la porta principal. Allà hi havia una caixa semblant a la dels fusibles —aquella mena de quadre elèctric que hi ha a totes les cases—, però pintada de negre i amb franges grogues. Quan una hora abans, a la furgoneta, el Puta ens explicava aquest punt del pla, ens vam posar a debatre si una superfície groga amb barres negres era el mateix que una superfície negra amb barres grogues. La discussió va durar fins que ell va dir: «¿Qué coño importa? Una caja negra y amarilla, cojones, que parecéis tontos». Amb la polèmica resolta, el Puta va continuar explicant que només calia obrir la caixa, girar el commutador dues posicions a l'esquerra, introduir un número de quatre xifres —el 2300: Michael Jordan (23) i Robert Parish (00)—, i prémer el botó verd que tenia un 1 dibuixat amb retolador.

Vaig sortir d'aquell lavabo amb la decisió pròpia d'un espartà que se'n va a la guerra disposat a violar, torturar i matar una civilització sencera. Aquesta determinació, però, va durar poquíssim; el temps d'obrir la porta i adonar-me que m'esperaven dues persones amb sengles barres de ferro. I això és l'últim que recordo, perquè tot d'una, vaig caure rodó a terra. Cloc!

A poc a poc, recupero la consciència. Començo a veure una taca fosca retallada sobre una llum molt intensa. Podria ser la cara d'algú, la cara d'algú a l'inrevés. Diu alguna cosa, però no l'entenc. Sembla que parli des d'una habitació contigua, des d'una altra dimensió. Els sons vénen i se'n van arrossegats per ventades intermitents.

El que diu no coincideix amb el moviment de llavis de la persona que em parla. Aquesta situació em resulta familiar, però no podria dir si és perquè l'he vista un munt de vegades a la tele i al cine, o si és perquè realment...

Tot d'una, els sons es perfilen amb més precisió. Enfoco. Aquest rostre a l'inrevés que tinc a pocs centímetres de la cara és el Puta. La cara del Puta amb l'escuradents penjant del llavi. No cau. L'escuradents no cau. Perfecte.

El primer que sento amb total nitidesa és el Puta que em pregunta: «¿Estás bien, puta?». Sóc a terra estirat, crec que sí, que estic bé, tot i que encara no suficientment bé per manifestar-ho. Diria que no tinc cap os trencat, tot i que hi ha la possibilitat que sí i que no ho sàpiga, perquè de fet, fins ara no m'he trencat mai cap os. Un os trencat potser no, però... ¿i si he tingut un vessament intern? O pitjor encara: potser he traspassat i sóc a l'Infern o al Purgatori. Això no fa pinta de ser el Cel. Ni aquest que ara em parla fa pinta de ser sant Pere. És el Puta, que em parla: «Tú, puta», em diu, «¿cuántos dedos ves aquí?». La pregunta arriba totalment definida i l'entenc perfectament. Ara veig que em passa la mà per la cara, d'esquerra a dreta...

Alguna cosa dins del meu cap m'informa que ja hi ha transmissió entre el cervell i l'aparell fonador: «Tres», contesto. Hi ha tres dits, els veig perfectament. «Vale», diu el Puta, «son cuatro, pero pa'l caso es lo mismo. Levántate, anda, que entre el moro, el tonto y tú, me tenéis hasta los cojones».

Anant cap a la furgoneta, el Chirigota em va explicar, a la seva manera, que els treballadors d'Hilaturas havien arribat puntuals a la cita. En veure que, quaranta minuts més tard de l'hora pactada, l'equip d'especialistes —és a dir: el Puta, el tonto, el moro i jo— encara no ens havíem presentat, havien anat fent via —estem parlant d'una època sense tecnologia mòbil ni 3G—.

Quan vaig saltar al lavabo, ja feia un quart d'hora que buidaven la nau. Atrets pel terrabastall que vaig provocar en despenjar-me de la finestreta, em van venir a veure dos treballadors que contribuïen a les tasques de vigilància. «Se ve», em va dir el Chirigota, «que los chavales se han asustao cuando han visto cómo te desmayabas, quillo».

A dos quarts de dotze d'una nit d'octubre, a cent quaranta per hora amb la Mercedes de l'Equipo A del Puta per la Nacional 150 amb totes les finestres abaixades, vaig arribar a la conclusió que el meu futur no passava per l'adscripció a cap associació que tingués a veure amb el crim organitzat.